

Η σιωπή των αδικουμένων

Ορθοδοξία / Πνευματική ζωή

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η αδικία γι' αυτόν που τον αφορά είναι, χωρίς αμφιβολία, ένα μαρτύριο. Θέλει να εξηγήσει, να πείσει, να διαμαρτυρηθεί. Αλλά πώς θα το κάνει χωρίς εσωτερική ή και εξωτερική αναστάτωση, όταν, μάλιστα, δεν υπάρχει κατανόηση στον περίγυρο; Σε τέτοιες καταστάσεις μπορεί ο άνθρωπός να φτάσει σε ακραία συμπεριφορά, είτε προς τους αδικούντας τον είτε προς τον εαυτό του, ενεργώντας ακραία, άτσαλα και σπασμωδικά.

Είναι βοηθητικό να κατανοήσουμε πως τίποτα στη ζωή μας δεν είναι τυχαίο, ούτε θετικό ούτε αρνητικό. Όλα συμβάλλουν, σε κάποια στιγμή, στην πνευματική μας ωριμότητα. Αυτή η αποδοχή θα μας βοηθήσει να δούμε τη δοκιμασία της αδικίας ως μέσο και τρόπο που στο τέλος της ημέρας θα μας σπρώξει να πάμε παραπέρα, όχι απαραίτητα με επιτυχία στο επάγγελμα ή στο κύρος μας έναντι των ανθρώπων, αλλά στην εσωτερική πνευματική μας ανάπτυξη θεωρώντας τον εαυτό μας και τη ζωή μας «εν ετέρα μορφή».

Αναφέρεται στα περιστατικά που βίωσαν οι άνθρωποι μετά την κοίμηση του αγίου Νεκταρίου, ότι μια μοναχή της Μονής της Αγίας Τριάδος, που ίδρυσε ο άγιος, διερωτάτο πώς αγίασε, κάνοντας τόσα θαύματα, αφού δεν ήταν μεγάλος ασκητής, όπως αυτούς που διαβάζουμε στα Συναξάρια. Ο άγιος, τότε, ήλθε στον ύπνο της και της είπε:

- Πράγματι, δεν ήμουν μεγάλος ασκητής. Δέχτηκα, όμως, τη συκοφαντία.

Βέβαια, κανένα σταυρό κανενός ανθρώπου δεν μπορούμε να έχουμε απαίτηση απ' αυτόν να τον σηκώσει, όταν μάλιστα ο Χριστός μας λέει: «Όστις θέλει...».

Για να σηκώσει κανείς το σταυρό της αδικίας, χωρίς διαμαρτυρία και αντίδραση, χρειάζεται να δει πίσω από τα φαινόμενα την ουσία. Χρειάζεται, δηλαδή, να διακρίνει την αγάπη του Θεού που θέλει να τον ανεβάσει στην αγιότητα, καθώς

έκαμε και κάμνει με τους εκλεκτούς Του. Μιαν αγιότητα που πηγάζει από τον Ένα και απόλυτο Άγιο, τον Ιησού Χριστό, που δεν πέρασε τη ζωή Του χωρίς αδικία, χωρίς συκοφαντία, χωρίς σταυρό.

Τότε, μπορεί ο αδικούμενος να σιωπήσει, αφήνοντας το Θεό να μιλήσει στην ώρα που Εκείνος νομίζει. Αλλά, με την πιο πάνω θεώρηση, και να θέλει να εξηγήσει για την γενόμενη αδικία, θα το κάνει απλά, χωρίς ένταση και αντιπάθεια, που σκοτώνει την ειρήνη της καρδιάς και σβήνει το Φως του Χριστού.

Στις δύσκολες ώρες της αδικίας, η προσευχή, η σιωπή των δακρύων, η εμπιστοσύνη στο Θεό των Δυνάμεων και της Αγάπης που είναι «η βοήθεια των αβοήθητων, η ελπίς των απηλπισμένων» (Λειτουργία Μ. Βασιλείου), θα δώσουν δύναμη, υπομονή, ελπίδα, που θα διώξουν τη δαιμονική απόγνωση και θα φέρουν γαλήνη. Τότε θα νιώσει ο κάθε αδικούμενος από τους ανθρώπους την εγγύτητα του Θεού και την οικειότητα μαζί Του, που οδηγεί στην καλή παρρησία, στο θάρρος των αγίων.

isagiasriadis.com

<https://bit.ly/2SP4QW4>